

1

Samantha Arnold havde først kvalt sig selv – havde derefter bundet sine hænder bag på ryggen og var til sidst druknet på en halv meter vand. Følgelig så politiet i Thames Valley-distriktet ingen grund til at antage, at der skulle foreligge en forbrydelse.

Såfremt man havde hang til det dystert ironiske, kunne man egentlig godt sammenfatte resultatet af seks måneders intensivt politiarbejde på den måde. Uanset omstændighederne så endte det hele med, at sagen blev lukket. Selvmord var det. Til trods for at det at slå sig selv ihjel på denne måde nærmest ville have krævet akrobatiske færdigheder. Og til trods for at de konkrete omstændigheder ved Samantha Arnolds død var af en sådan karakter, at ingen politimand – uanset hvor han så stammede fra – ville være i stand til at acceptere, at hun havde taget livet af sig.

Det var en ældre dame, Marjorie Warren, som fandt hende under sin sædvanlige morgentur med hunden. Hun plejede altid at gå forbi Taplow Lake, men da hun ikke ligefrem var morgenmenneske, måtte masser af mennesker have gået den samme tur før hende. Desuden kunne man tydeligt se den døde kvinde fra den tæt trafikerede motorvej A 4 cirka 100 meter væk.

Marjorie Warren vadede selv ud i vandet og slæbte den døde kvinde ind til bredden. Der var ingen tvivl om, at alle redningsforsøg ville være forgæves. Derfor gik hun hurtigt over til den faste politipatrulje på A 4 og meldte som en hæderlig, engelsk borger, hvad hun havde fundet. Samtidig med at hun opgav sit navn og sin adresse.

De uniformerede politifolk, der ankom til stedet som de første, var ikke et øjeblik i tvivl om, at det måtte dreje sig om mord. Derfor afspærrede de området og sendte bud efter kriminalpolitiet.

De første kriminalbetjente, som dukkede op på stedet en halv times tid efter, var helt enige med deres uniformerede kolleger. De ydre omstændigheder talte i den henseende deres helt tydelige sprog.

Den døde Samantha Arnold var kneblet. Rundt om hendes hals hang en snor med rendeløkke. Hendes ben var bundet sammen med en elektrisk ledning og hendes hænder på ryggen med et blåt sjippetov. Hun var iført cowboybukser, skjorte, vest og højhælede sko.

Syvogtredive meter fra stedet fandt man hendes bil. Også bilen rummede en række indicier på, at der forelå en forbrydelse. Man kunne meget tydeligt se, at den var blevet rodet igennem. Papirer og andre ting lå spredt omkring den inden for en radius af fem meter. Og der var forsvundet nogle ting – hvoraf de vigtigste var Samanths håndtaske og nøglerne til bilen. Af ukendte årsager fungerede hverken første eller andet gear. Men enten blev årsagen hertil aldrig opklaret, eller også dukkede forklaringen aldrig op i rapporten.

Man kunne med temmelig stor sikkerhed rekonstruere, hvad Samantha Arnold havde foretaget sig det sidste døgn. Mindre end seksogtredive timer før sin død havde hun spist til middag sammen med sin kæreste Robert på en restaurant inde i Maidenhead. Naturligvis forhørte man ham meget indgående – med det samme – fordi man til at begynde med gik ud fra, at man stod med en mordsag mellem hænderne. Men han havde et holdbart alibi for det tidspunkt, hvor hans kæreste var blevet slået ihjel. Han havde haft nogle ærinder, han skulle ordne i London og havde i den forbindelse besøgt nogle gode venner.

Mens han og hans kæreste havde spist, havde de diskuteret deres ferieplaner. De havde snakket om deres arbejde og om fremtiden. De havde med andre ord opført sig helt normalt. Natten havde de tilbragt hos ham, og hun var taget af sted tidligt med den begrundelse, at hun havde lovet at slå græs derhjemme.

Det havde hun da også gjort. Det hus i Neville Close, som hun delte med to veninder, havde en fast plan for de huslige pligter, og ifølge denne plan havde det altså været hendes tur til at slå græsset. Da ledningen til den elektriske plæneklipper havde vist sig at være i stykker, var hun først kørt over til sin far for at låne hans ledning.

Derefter slog hun græsset. Da hun var færdig med det, smed hun et par sorte plasticsække med det afklippede græs i bagage-

rummet på sin sorte Vauxhall Cavalier, anbragte ledningen på bagsædet og startede bilen. Idet hun kørte ud fra kantstenen, var hun blevet set af veninden Fiona Oyston, som var i gang med at rydde op på første sal. Fiona Oyston så den sorte bil starte og køre væk (i øvrigt uden at bemærke, at der var fejl ved de to første gear). Men hun kunne ikke se, i hvilken retning bilen kørte. Hun gik ud fra, at den svingede til højre for at køre de to miles ned til Samanthis forældres hus.

Men i stedet må bilen være svinget til venstre og være fortsat syv miles op til Taplow Lake.

Hendes far så hende aldrig i live mere, efter at han havde lånt hende ledningen til græsslåmaskinen. Samantha havde ellers lovet, at hun ville komme tilbage ikke bare med ledningen, men også med det afklippede græs, som hun plejede at smide på forældrenes kompostdyng. Men da ingen af delene hastede særligt meget, blev faderen enig med sig selv om, at hun nok havde fået noget andet og vigtigere at tage sig til, og at Samantha formodentlig ville smutte forbi forældrenes hus næste dag, før hun kørte til Bournemouth. Moderen var rejst i forvejen – ned til familiens sommerhus – og de var blevet enige om at tilbringe en weekend sammen dernede.

Da man fandt hendes bil i nærheden af det, man ikke kunne betegne som andet end gerningsstedet, var de to sække med afklippet græs væk. De tomme sække blev fundet sammenfoldet på forsædet. Og ledningen til græsslåmaskinen fandt man viklet omkring Samanthis hals. Under forsædet lå der en gave, som hun tilsyneladende havde købt til sin kæreste.

Politiet i Thames Valley var som sagt helt sikre på, at det var en mordsag, de arbejdede med. Samantha Arnolds venner og familie var også ude af stand til at forestille sig andet. Idéen om selvmord dukkede først op senere. Hos politiet. Men aldrig hos hendes familie eller hendes venner.

Politiets første problem var manglen på vidner. Man fandt en lastbilchauffør, som havde parkeret natten over lige i nærheden af den sorte personbil, og han kunne huske, at den ene fordør havde stået åben. Imidlertid havde han besluttet sig for ikke at blande sig. Stedet var meget populært blandt unge mennesker – nyfor-

elskede. Og man vidste aldrig, hvad man rodede sig ind i.

Da man havde brugt en del tid på mere eller mindre velstruktureret politiarbejde uden den store succes, kontaktede Samanthas forældre det meget populære BBC-program *Efterlyst*, som reagerede moderat positivt og lavede et indslag, hvor man beskrev forløbet i mordsagen og efterlyste eventuelle vidner. Man viste også et billede af Samantha Arnolds forsvundne håndtaske og af det nøgleknippe, som hendes bilnøgler havde siddet i.

Den politimand, som havde ansvaret for sagen – Detective Superintendent Childerley – bekræftede, at politiet *hele tiden var gået ud fra, at der var tale om en mordsag*.

Fjernsynsprogrammet fremkaldte en interessant oplysning fra et vidne, som sagde, at han havde set Samantha Arnold. Han kunne også opgive tid og sted. Og han kunne fortælle, at han havde set den unge pige sammen med en elegant klædt mand ved siden af en grøn BMW. Bagefter viste det sig, at denne oplysning enten ikke var nået frem til politiet eller også på en eller anden måde var forsvundet under sagsbehandlingen.

Først to måneder senere kunne en journalist i en af de lokale aviser berette, at politiet nu efterhånden var overbevist om, at Samantha Arnold havde begået selvmord. Det springende punkt i sammenhængen var naturligvis, hvad der havde fået hende til at tage et så drastisk skridt. Og journalisten havde fra en meget velorienteret kilde fået at vide, at Samantha Arnold led af en panisk angst for aids, og at denne rædsel tilsyneladende havde resulteret i en regulær besættelse, som i sidste ende var mundet ud i depression og selvmord.

Da hendes rasende forældre og venner begyndte at belejre det lokale politis telefoner den følgende dag, blev alle spekulationer om selvmord dementeret med en række temmelig upræcise formuleringer om, at *man jo vidste, hvordan journalister var*.

Imidlertid viste det sig, at selvmordsteorien voksede sig stærkere og stærkere for til sidst at blive politiets officielle teori.

Hvis politiets teori var korrekt, havde Samantha Arnold i hvert fald været fantastisk dygtig til – både over for sin familie, sine venner og de veninder, hun boede sammen med – at skjule enhver tendens til grublen eller depression.

Derefter skulle hun så have arrangeret sit selvmord sådan, at det – såvel for politiet som for enhver lægmand – måtte tage sig ud som et mord. Faktisk måtte hun have brugt en masse energi på dette projekt. For blot at nævne en enkelt ting, så var der stadigvæk ingen, som anede, hvad der var sket med det afklippede græs, eller hvorfor de sammenfoldede plasticsække var blevet anbragt på forsædet af bilen. Der var heller ingen forklaring på den forsvundne håndtaske, de manglende bilnøgler eller den beskadigede gearkasse. Hun havde også sørget for, at det så ud, som om hendes bil var blevet hastigt gennemrodet, og hun havde spredt forskellige af sine ejendele rundt om den.

Bilnøglerne måtte hun have smidt et eller andet sted i nærheden af, hvor hun var blevet fundet. Alligevel var de ikke dukket op, selvom 50 politimænd – dengang man stadigvæk troede, at der var tale om et mord – havde finkæmmet området med metal-detektorer. Og det var endda hendes mindste kunst.

Man kunne måske forklare, at hun havde tilføjet sig selv en del karakteristiske blå mærker blandt andet på hænderne – mærker, der blandt retsmedicinske eksperter aldrig blev kaldt andet end afværgeskader. Selvom man måske nok kunne få lidt svært ved at forklare, hvordan en 25-årig kvinde kunne vide nok om retsmedicin til så præcist at tilføje sig selv de rigtige skader.

Det er muligt at kneble sig selv. Det er muligt at lave en rendeløkke og lægge den om halsen på sig selv. Det kan også godt lade sig gøre derefter at binde sine ben sammen med en elektrisk ledning. Men så kommer det virkelig svære. For nu skulle hun – hvis man ellers troede Thames Valley Politi – først have bundet sine egne hænder på ryggen, for derefter – iført sine højhælede sko – at hoppe de ti meter ned til vandkanten for endelig med et meget kort spring at være endt i vandet. Der skulle hun så være blevet liggende på en halv meters dybde, til hun druknede af det.

Når politiet formulerer den slags teorier, får det avisjournalisterne op på mærkerne. Blandt andet boltrede reporterne sig i forbindelse med en pressekonference, hvor det lokale politis ekspert i knob med mere forsøgte at eftergøre tricket med at bagbinde sig selv. Men eksperten blev helt tavs, da han blev spurgt, om

han også havde forsøgt at iføre sig højhælede sko efter at have bundet sine ankler sammen med en elektrisk ledning.

Den ansvarlige retsmediciner vakte også en del utilslaget munterhed, da han påstod, at folk, som ønskede at begå selvmord ved drukning, ganske ofte kneblede sig selv for ikke at komme til at råbe om hjælp. Rent bortset fra, at det er begrænset, hvor meget hjælp man har brug for på en halv meter vand.

Det, som fik journalisterne til at klappe i, var enten den rædselsvækkende sandhed eller også et ekstremt kynisk trick.

Off the record oplyste politiet, at det, man offentligt angav som motivet til selvmordet – Samantha Arnolds fobi over for aids – ikke var andet end en meget forskønnet omskrivning. Sagen var nemlig, at den unge pige var dybt fortvivlet over i hele sit liv at være blevet seksuelt misbrugt af sin far.

Den forklaring kunne man ikke trykke. For det første fordi den ville såre de efterladte. For det andet fordi prisen – hvis man skulle tro de seneste års britisk retspraksis – på sådan en offentliggørelse lå i omegnen af 200.000 pund.

Altså tav pressen, hvorefter sagen om Samantha Arnold indtil videre gik i glemmebogen.

*

Carl følte sig næsten skrækslagen, da han nærmede sig den 8-årige dreng på bådbroen. Ubevidst sneg han sig frem, som om han var ved at nærme sig en dødsensfarlig fjende bagfra. Så stoppede han op og betragtede sceneriet.

En svensk bådbro i det smukkeste sommervejr, en let brise, nogle få krusninger på vandet, en grøn rørskov, som bøjede sig for vinden og rettede sig op igen.

Der sad en lille dreng og fiskede. Det rød-hvide flåd vuggede roligt nogle meter ude på vandet, og på den nytjærede bådbro lå tre små aborrer, hvis finner og skæl var ved at tørre i solen. Fiskene var lagt i rækkefølge efter størrelse.

Drengen havde mørkt, men ikke sort hår, omtrent som Carl regnede med, at hans egen nyfødte ville have det om et par år.

Han var nødt til at forføre den dreng. Det var lige så klart som

en ordre fra D.G. Han var nødt til at få drengen til at ændre opfattelse. Grundlæggende. Indtil nu var det eneste, han havde set, mistænksomhed, rædsel og uvilje. Han havde ikke andre ord for det. Had kunne man ikke tale om. Eller også vovede han bare ikke at bruge det ord.

Stan var Tessies søn. Carl og Tessie havde et projekt, som gik ud på med list, venlighed, tålmodighed og juridiske intriger – lidt afhængigt af sammenhængen – at vinde drengen tilbage i en forældremyndighedssag. Hidtil var alt gået efter planen. Domstolen i Santa Barbara havde besluttet at tildele de biologiske forældre en form for delt forældremyndighed. Konkret havde det betydet, at Stan var blevet tvunget til at flyve til Sverige for at være sammen med sin mor et par uger af sommerferien.

Carl havde overhovedet ikke været i stand til at komme ind på livet af drengen de første to dage. Normalt refererede knægten til ham som *ham manden*. Tessie havde kritiseret Carl for ikke at prøve tilstrækkelig hårdt, og han havde forsvaret sig med, at det for det første ikke var let, og at han for det andet helst *ville skynde sig langsomt* – en formulering, som ikke sagde hendes amerikanske sjæl noget.

Nu havde han oven i købet listet sig ind på den lille hadefulde 8-årige. Og der stod han så – frosset fast i sin vankelmodighed. På den ene side ville det være pinligt, hvis han bare skulle liste tilbage igen, selvom det måske nok ville være det klogeste. På den anden side kunne han måske bruge overraskelsesmomentet til noget.

»Har du set efter, om ormen er frisk?« spurgte han pludselig.

»For fanden da, du skræmte mig,« sagde drengen og snurrede rundt. »Men du er vel sådan en, som sniger sig ind på folk,« fortsatte han surt og vendte sig atter mod flådet, som han nu så ud til at vie al sin koncentration. Carl blev stående ubeslutsom en tid.

»Der er ganske dybt her lige ud for broen. Fordi vi har fjernet en masse mudder, så der kunne blive plads til båden. Måske skulle du lægge krogen lidt dybere. Lidt nærmere ved bunden,« foreslog han. Anstrengt venligt.

»Du kan ikke lære mig noget om at fiske. Jeg er vokset op ved havet,« mumlede drengen.

»Det er jeg også. Faktisk er jeg vokset op ved netop den her slags vand. Og jeg kan garantere dig for, at de står dybere, dem her. I hvert fald de store af dem,« sagde Carl og følte sig totalt akavet.

Til at begynde med svarede drengen ikke, og Carl blev bare stående bag ham uden at sige mere. Men pludselig så det ud til, at drengen ændrede mening. Beslutsomt trak han krogen op og begyndte at trække linen gennem flådet for at sænke krogen længere ned mod bunden.

»Vent lige lidt,« sagde Carl, som netop havde fået en idé. »Den orm der ser ikke alt for frisk ud, og desuden har småfiskene nappet af den i begge ender.«

Han greb krogen og trak resterne af ormen af. Derefter rakte han ud efter den blikdåse med muldjord, som han havde fyldt med regnorme samme morgen, og fandt de to største, han kunne få øje på. Den ene orm rev han i små stykker og smed ud i et cirkelmønster foran broen. Den anden satte han hurtigt på krogen.

»Lad os så se,« sagde han med overdreven forventning og smed krogen i vandet igen.

»Hvorfor gjorde du sådan?« spurgte Stan nysgerrigt.

»Det er meget enkelt, min dreng,« svarede Carl og valgte bevidst at bruge ordet *kid* – ikke *son*. »Lige nu er vi ved at opdrage alle aborrerne til at mene, at orm er godt. De svømmer rundt dernede og smager på de små ormebidder. Kan du ikke se det for dig? De finder ud af, at orm smager godt, og hvad får de så øje på heroppe? Lige på vores krog.«

Stan svarede ikke, men stirrede ned mod flådet med stigende interesse, og Carl følte det, som om han rødmede.

En tid sad de begge to og stirrede ned i vandet, og pludselig forsvandt flådet med et karakteristisk ryk. Drengen råbte begejstret og gjorde automatisk det helt rigtige, idet han straks løftede den gamle bambusstang opad, så krogen satte sig fast.

Et øjeblik efter lå en aborre tre gange så stor som de andre og sprællede på broen med krogen boret dybt op i ganen.

Stan greb den med begge hænder for at slå den ihjel mod kanten af broen, men fisken slap fra ham og røg tilbage i vandet stadigvæk med krogen i.

Da Stan endnu en gang fik den halet op sammen med den

temmelig filtrede line, greb Carl fisken i luften med én hånd, stak tommelfingeren på den anden hånd ind i munden på den og knækkede fiskens nakke. Forsigtigt lirkede han krogen ud af den døde fisk, ragede resten af ormen af den og anbragte den nyfangede fisk ved siden af de tre andre. Derefter rakte han ud efter ormedåsen endnu en gang.

»For pokker, hvor slog du den hurtigt ihjel,« sagde Stan med et usikkert smil.

»Det er vigtigt at slå dem ihjel i en fart,« svarede Carl uden at tænke sig om først. Derefter hørte han selv, hvad han lige havde sagt, og besluttede sig for at glatte lidt ud.

»Vi tager fiskens liv. Det mindste, vi kan gøre, er da i hvert fald at sørge for, at den ikke lider unødigt,« fortsatte han lidt genert, mens han satte en ny orm på krogen og smed resterne af den gamle orm ud i samme mønster som før.

De fik bid næsten med det samme. Endnu en aborre i omtrent samme størrelse. Denne gang ville Stan se nøjagtigt, hvad Carl gjorde for at brække nakken på fisken. Og så sad de en tid og betragtede spændt flådet. Men denne gang varede det lidt.

»Tror du, at de er blevet mistænksomme nu?« spurgte Stan og lød lidt skuffet.

»Nul. Fisk er ikke særligt begavede, men de svømmer frem og tilbage hele tiden. Hvis du har lidt tålmodighed, så får vi snart en til,« svarede Carl og blinkede fornøjet; han havde en fornemmelse af, at han også selv var ved at få bid.

»Var det også sådan, du slog vores hunde ihjel?« spurgte Stan og nikkede mod det forvirrede net af hvide ar på Carls underarm.

»Ja,« sagde Carl forsigtigt. »Jeg er ked af det, men jeg havde desværre ikke noget valg.«

»Skråt op med de hunde,« sagde Stan hurtigt og på en så amerikansk måde, at Carl kom til at le. »Jeg kunne ikke fordrage de møgdyr alligevel. Men var du ikke bange? Køterne plejede ellers at skræmme livet af folk.«

»Kammertonen, unge mand,« sagde Carl og anstrengte sig for ikke at smile bredt. »Men i øvrigt har man ikke tid til at blive bange for den slags hunde. Hvis man først bliver bange, er det hunden, der vinder. Købte I nogle andre?«

Endnu en gang forsvandt flådet, som om den nye aborre ville redde ham ligesom gongongen i en boksering. Episoden med hundene havde han ikke lyst til at diskutere med drengen, som denne gang knækkede nakken på aborren uden at få hjælp.

»Far siger, at du er en morder,« sagde Stan så, som om det hele tiden havde været det, han havde været på vej til at sige. Han kiggede væk, mens han sagde det.

»Det er ingen retfærdig måde at beskrive mig på,« svarede Carl, mens han desperat tænkte på, hvordan han skulle komme videre og på, hvilken vej han skulle vælge. Skulle han bagatellisere, glide udenom, tilstå eller romantisere?

»Jeg er officer i den svenske flåde, og jeg har et arbejde, som betyder, at jeg kan risikere at komme i kamp med de grimme fyre. Jeg har bare været heldig, for de grimme fyre har tabt, mens jeg vandt.«

»Og så skar du halsen over på dem,« sagde drengen hurtigt og lød næsten ivrig, hvilket slog Carl helt ud af stilen.

»Næhh ...« sagde han og forsøgte at vinde tid. »Det gør man ikke så tit, som folk tror. Man bruger heller ikke karatespark og den slags, som du ser på film. Og hvis man endelig bliver overfaldet af sådan en fyr i sparkedragt, så gør man bedst i at have et velfungerende våben til at forsvare sig med.«

»Det er da ikke fair,« sagde drengen næsten indigneret.

»Nej, det er det ikke,« indrømmede Carl. »Men det er heller ikke sport, vi taler om. Det er krig. Og i krig er der ikke andre regler, end at det er de gode fyre mod de grimme fyre. Vores job er at vinde. De andre skal helst også vinde, selvom man ikke kan vinde begge to. Det er de eneste regler.«

Drengen tav, og stirrede igen ned mod det rød-hvide flåd, mens Carl grublede over, hvad faderen ellers havde sagt om den fremmede mands ondskab. Snigmorder, spion. Og guderne måtte vide hvad.

Han besluttede sig for ikke at undvige emnet. Stan var en amerikaner på 8 år, og han havde formodentlig allerede set i nærheden af 25.000 mord i fjernsynet. Man kunne naturligvis ikke vide, om han var i stand til at skelne mellem tv og virkelighed. Men emnet fascinerede ham helt givet. Igen fik de bid og den tid,

det tog at hive fisken op, knække nakken på den og tage krogen ud, gav Carl tilstrækkelig tid til at finde ud af, hvordan han ville fortsætte samtalen.

Men Stan gik i en helt anden retning, da flådet igen lå ude på det blinkende vand.

»Far siger, at du også er kommunist,« sagde han i et tonefald, som om han så frem til et dementi.

»Ved du, hvad Navy SEAL's er for noget?« svarede Carl med et modspørgsmål.

»Naturligvis gør jeg det. *Special Warfare Center* på Coronado i San Diego. Det ved alle mennesker,« svarede Stan næsten indigneret, som om blot tanken om, at en helt almindelig 8-årig amerikaner skulle være uvidende om en af fædrelandets mest estimerede militære enheder, nærmest virkede forargelig.

»Well,« sagde Carl og smilede over drengens iver. »Jeg er en SEAL. Det er den store lyshårede fyr også, som kom for lidt siden. Og du tror vel ikke på, at den amerikanske flåde kunne finde på at slippe kommunister ind i Navy SEAL's?«

Først stirrede drengen skeptisk på ham for at finde ud af, om Carl mente det alvorligt. Men så flammede han op af entusiasme.

»Wow!« sagde han. »Passer det? Er du virkelig en rigtig SEAL?«

»Yep. De findes ikke rigtigere,« svarede Carl smilende og finte et venskabeligt slag mod drengens ansigt.

»For fanden da. Så kan du altså bare dykke ned i vandet her og forsvinde?«

»Yep,« svarede Carl, samtidig med at han indså konsekvenserne af sin bekræftelse. »Jeg forsvinder ned i vandet, du kan ikke se, hvor jeg bliver af. Og du ser mig ikke før ti minutter efter, når jeg rører ved dig. Det er helt enkelt. Så enkelt som at klø sig i nakken.«

»Skal vi vædde en dollar?« sagde knægten og så meget durkdreven ud.

»Okay. En dollar,« sagde Carl og rejste sig. Han tog sin pung op af baglommen, rakte den frem til drengen og kastede sig derefter op i luften og ud over vandet.

Der var tre meter dybt helt inde ved broen, og Mälarens vand var tilstrækkeligt grumset og fyldt med alger på denne årstid til, at han ville være uden for synsvidde dernede. Alligevel havde han ingen vanskeligheder ved at orientere sig, fordi der trængte en masse lys ned ovenfra. Han begyndte at svømme udefter, så tæt ved bunden som muligt, ind imellem de lange trevler af søgræs. Knægten oppe på broen ville sandsynligvis koncentrere sig om vandet i nærheden af broen, så derfor begyndte han at svømme væk fra den. Han følte sig pludselig helt i harmoni, opfyldt af en strøm af lykke, mens han med rolige svømmetag bevægede sig gennem det kølige, men ikke særligt kolde vand. Tøjet og de lette sko bremsede hans bevægelser, men hvis han økonomiserede med kræfterne, kunne han nå mindst halvtreds meter væk, før han var nødt til at søge ind i rørskoven. Det sidste ville blive det sværeste – at komme ind mellem rørene uden at lave for meget støj og for megen bevægelse, så man kunne få øje på ham fra broen. Langsomt bevægede han sig fremad, meter for meter, mens lungerne begyndte at svide, og kroppen råbte på ilt. Forsigtigt tvang han sig endnu et par meter ind, før han forsigtigt bevægede sig op mellem rørene, op til overfladen og trak vejret. Vagtsomt kiggede han frem. Han kunne skimte broen og så, hvordan Stan stod og stirrede koncentreret ned i vandet.

Langsomt kravlede han op på land og tog sin våde T-shirt af bag ved rørbræmmen, hvorefter han gik i en stor cirkel med tøjet i hånden, indtil han stod lige ud for broen gemt bag en tyk elmestamme – lige ved siden af stien op til huset. Nu havde han det sværeste tilbage – spørgsmålet om, hvorvidt han skulle vinde væddemålet eller ej. Hvad ville gøre drengen mest tilfreds? Ville han helst vinde en dollar ved at opdage Carl, når han kom listende ud på broen? Eller skulle han bare blive stående, indtil drengen ikke vovede at vente mere, og så snuppe ham, når han løb forbi?

Det var ikke nemt at sige. Der var noget fristende ved at vente, til drengen blev grebet af panik og tabte væddemålet, fordi han løb op mod huset for at alarmere de andre. Det forløb ville også rumme en pædagogisk pointe – nemlig den, at sådan var det i virkeligheden.

På den anden side havde det her ikke ret meget med virkeligheden at gøre. Hans opgave lige nu var at forføre Stan. Ikke at besejre ham for enhver pris. Altså var det bedre at tabe væddemålet knebent end at vinde det stort.

Da han så, hvordan drengen lagde sig ned på maven for bedre at kunne se, tog han chancen og gik hurtigt fremad over græsplænen ved siden af grusgangen, således at hans skridt ikke kunne høres. Han satte den første, nøgne fod på broens planker, uden at drengen havde rørt sig eller skiftet stilling.

Derefter skulle han bevæge sig så tilpas langsomt ud ad broen, at vibrationerne fra hans trin ikke forrådte ham. Hvis han på den anden side gik for langsomt, ville han blive forrådt af tiden. Drengen ville meget snart blive utålmodig og skifte stilling.

Der var en meter imellem dem, da Stan vendte sig en smule og opdagede noget ud af øjenkrogen. Det gav et spjæt i ham. Først virkede han skræmt – så triumferende.

»Ha. Der fik jeg dig. Du manglede en meter. Jeg vandt,« råbte han triumferende.

»Okay,« sagde Carl, smed sit våde tøj fra sig med en overdreven bevægelse og slog ud med armene. »Jeg er tilsyneladende ved at blive gammel. Måske skulle jeg gå på pension.« Han smilede, tog sin pung frem, fandt en 20-kroneseddel og rakte den frem til Stan, som triumferende kyssede den og stoppede den ned i sin bukselomme.

»Men vi er jo også mest vant til at gøre den slags i mørke,« sagde Carl lidt efter og så tankefuld ud.

»Wow. I mørke,« sagde Stan tydeligt imponeret. »Men hvor forsvandt du hen? Jeg troede et øjeblik, at du var druknet. Jeg troede ... jeg aner ikke, hvad jeg troede. Men hvordan gjorde du det?«

Carl rapporterede pligtskyldigst og nøjagtigt, hvad han havde gjort. Pegede den retning ud, som han havde svømmet i, og derefter det sted, hvor han var kravlet ind mellem rørene. Derefter forklarede han, hvordan han havde sneget sig langs søbredden uden for Stans synsvidde.

Stan ville naturligvis have alting at vide om den amerikanske flådes enhed for specielle opgaver – den mere officielle beteg-

nelse for SEAL. Og Carl havde lige så klart ikke det mindste imod at fortælle.

De fangede yderligere to aborrer og besluttede sig så for, at fiskeriet skulle stoppe. Carl lovede at rense fiskene og lave en forret af dem til middagen.

På vej op mod huset spurgte Stan, om Carl havde set en film, der hed Dødbringende Våben. Carl måtte med foregven skamfuldhed indrømme, at han her havde et hul i sin kulturelle baggrund. Ifølge Stan var hovedpersonen i den film helt fantastisk til at skyde med Baretta-pistol – Carl fortalte, at det hed Beretta, og nævnte i forbifarten, at han selv havde en Beretta som et af sine tjenestevåben. Det egentlige spørgsmål – som det ville blive svært at få svar på, fordi Carl ikke havde set filmen – var, om Carl var lige så god til at skyde som Mel Gibson.

Carl grinede højt og mente nok at være i stand til at garantere, at han var mindst dobbelt så god, som skuespilleren Mel Gibson var i virkeligheden. Hvad filmens historie angik, så kunne han af naturlige årsager ikke udtale sig. Stan beskrev ivrigt, hvordan Mel Gibson – altså den politimand, som han spillede i filmen – meget hurtigt havde skudt et mønster i skydeskiven, der lignede en mand, som grinede. Carl mumlede noget om, at det var der ingen i hele verden, som kunne gøre. Altså i den virkelige verden. Og så var drengens næste spørgsmål egentlig givet.

»Åh flinke, rare mr. Hamilton, kan du ikke vise mig, hvordan man skyder med en rigtig pistol!«

Carl stivnede. Flere ubehagelige alarmsignaler lød på en gang inden i ham. Men da han så ned i drengens mørke, bedende øjne, opgav han sin modstand. Samtidig med at det gik op for ham, at dette måtte være selve kernen i forførelsen.

»Godt min ven. Jeg skal vise dig det. I det mindste hovedreglerne. Men på én betingelse,« tilføjede han alvorligt, mens han holdt en strakt pegefinger op foran drengens ansigt.

»Flinke, rare mr. Hamilton. Jeg er parat til hvad som helst.«

»Godt,« sagde Carl og klappede drengen på den smalle ryg. »Betingelsen er, at du aldrig mere kalder mig for mr. Hamilton. Fra og med dette øjeblik hedder jeg Carl. Er det okay?«

»Naturligvis Carl. Vi har en aftale.«

Spontant og helt ægte kom Carl til at grine. Derefter rystede han let på hovedet og trak drengen med mod kælderindgangen på husets bagside.

De stillede fiskegrejet fra sig inden for kælderdøren og lagde fiskene på det kølige kældergulv. Med vilje – som for at gøre det hele endnu mere spændende – førte Carl drengen gennem mørket hen til den store ståldør med kombinationslåsen, drejede hjulet rundt først til den ene, så til den anden side, og skubbede så drengen først ind. Derefter trak han døren til uden at låse den. Han ventede nogle sekunder inde i mørket, mens han lyttede til drengens heftige vejrtrækning. Derefter tændte han lyset.

Neonrørene flimrede og knitrede og tændtes det ene efter det andet, så skydebanen til sidst lå badet i hvidt lys. Længst væk hang der fire skydeskiver af den normale militære slags med overkroppe og hjelme. Og nede i deres ende stod de to store våbenskabe. Drengens øjne var store som tekopper.

Mens Carl åbnede et af skabene, begyndte han sin instruktion. Det vigtigste var, at man koncentrerede sig om det, man var i gang med. Man skulle glemme alt andet end det at sigte og det bløde aftræk, som det tog år for de fleste mennesker at lære, også selvom alle egentlig havde lige gode evner for at skyde. Dem, der trænede mest, var også dem, der blev de bedste. Hvis ham Mel Gibson skulle have trænet så meget, som det var nødvendigt, ville han ikke have haft meget tid til overs til også at være politimand. Det kostede flere timer dagligt på en bane som den her.

Han fandt to pistoler frem – en finkalibreret, fransk konkurrencephistol, som han brugte til at øve sig med, og sin egen grovkalibrerede Beretta. Han kontrollerede, at ingen af de to våben var ladt, lod drengen mærke på dem og prøve at tage sigte et par gange. Derefter ladede han den finkalibrerede pistol og skød en langsom serie mod den største af skiverne, mens han beskrev, hvad han gjorde – og vigtigst af alt det med det bløde og rolige aftræk.

De gik ned for at se på resultatet og klistrede kuglehullerne på skiven til. Resultaterne var at dømme efter Stans kommentar mere end tilfredsstillende.

»Bid spids på den, Mel Gibson.«

Derefter ladede Carl igen den finkalibrerede pistol med fem skud

og trak drengen med sig, til de stod syv-otte meter fra skiverne. Han stillede sig op bag sin elev, placerede våbnet i hånden på ham, rettede hans skydestilling, flyttede en fod her, skubbede til den ene skulder og gav så en kort militærisk ordre.

»Fem skud mod skiven længst til højre. Påbegynd skydningen!«

Det blev en spredt og meget hurtig serie. Carl tog drengen med hen til skiven – viste træfferne og forklarede, hvorfor de var havnet for langt nede – og hvordan en træffer til venstre for klokken syv betød, at der var blevet trykket af for hårdt og for hurtigt.

Derefter prøvede de igen med et noget bedre resultat. Endnu et forsøg – endnu et – og endelig gav han Stan lov til at prøve at skyde med den rigtige pistol, hvis det lykkedes ham at få samtlige fem skud fra den finkalibrede til at sidde inden for ringen.

Til at begynde med troede Carl, at dette løfte var helt gratis. Men nu virkede det, som om det fik drengen til at koncentrere sig voldsomt, og ved tiende forsøg fik han faktisk alle fem træffere placeret inden for ringen på skiven.

Nu begyndte legen at tage en ubehagelig vending, selvom Carl ikke helt var i stand til at forklare, hvorfor han følte det sådan. Men et løfte var et løfte. Han ladede sin Beretta og beskrev kortfattet forskellen på de to våben. Især lagde han vægt på rekyl. Derefter skød han selv en kort serie på kort afstand og kunne ikke modstå fristelsen til at skyde et mønster i skiven magen til det, som drengen havde set i filmen. De klistrede kuglehullerne over, Carl ladede pistolen igen og stillede sig op bag drengen, inden han rakte ham våbnet og kom med de sidste formaninger om, at han skulle skyde langsomt og trykke forsigtigt på aftrækkeren. Som ventet blev han skræmt af den første rekyl. Men Carl viste ham, hvordan han kunne holde våbnet med to hænder, stille sig op med skrævende ben og med brystet mere parallelt med skiven. Han så ud til at føle sig bedre tilpas på den måde og forklarede, at det jo også var sådan, de skød i biografen – med tohåndsfatning.

Det var i den stilling, drengens mor fandt dem. Hun havde hørt den dæmpede lyd af skud fra kælderens og havde anet uråd. Nu

så hun dem i noget, der lignede en omfavnelser. Og hendes søn havde et af Carls modbydelige mordvåben imellem hænderne. Hun skreg, men det virkede ikke, som om de hørte hende. Måske fordi hun samtidig lagde hånden over munden. Måske fordi de havde høreværn på begge to. Derefter drønedes et skud, så et til, mens Carl venligt og omsorgsfuldt instruerede hendes søn. Så faldt endnu et skud.

Da de var færdige med at skyde og gik frem mod skiverne, fik Carl øje på Tessie nede ved døren. Han kunne straks se både på hendes øjne og på hendes holdning, hvad hun tænkte, og hvordan hun følte.

»Godt min ven. Så tror jeg, at vi holder for i dag,« sagde han med et suk og nikkede hen mod Tessie.

Stan løb hende i møde og sprang op i favnen på hende med kinder, der blussede af iver.

»Mor, mor, jeg ramte også med den rigtige pistol. Og vi fangede fem store aborrer, som vi skal have til middag,« sagde han stakåndet.

Tessie trykkede ham ind til sig og stirrede på Carl hen over skulderen på sin søn.

»Vi skulle måske begynde at tænke på den middag,« sagde hun tonløst, tog drengen i hånden og trak ham ud, mens han blev ved med at fortælle om sine store oplevelser.

Carl blev stående alene tilbage med sin Beretta i hånden. Han forstod godt Tessies følelser. Mere end det. Han følte det samme som hun. Han burde nok skamme sig. Måske skulle han også bede hende om forladelse. På den anden side havde han haft en klart defineret opgave – han skulle med alle til rådighed stående midler nedbryde hendes søns fjendtlighed og mistænksomhed.

Og den opgave havde han udført. Han sukkede og gik tilbage til våbenskabet, hvor han låste de to pistoler inde sammen med høreværnene. Derefter slukkede han lyset og tog fiskene.

På vejen hængte han sit våde tøj ind i tørreskabet og listede næsten skamfuld ovenpå for at få noget tørt på, inden han bar aborrerne ud i køkkenet. I ren distraktion havde han taget de døde fisk med op i soveværelset.

Det varede lidt, før han var i stand til at finde Tessie og Stan.

De sad inde i den store stue og diskuterede lavmælt, men heftigt. De tav og stirrede på ham, da han kom ind.

»Okay Mel Gibson. Vi har nogle fisk, vi skal have gjort i stand,« sagde han så afslappet, som han kunne, og viftede med hånden ud mod køkkenet.

Stan trak sig forsigtigt fri af sin mor og gik langsomt frem imod ham med bøjet hoved uden at sige noget. Scenen gav ham en ganske sikker fornemmelse af, hvad de havde talt om. Carl lagde armen omkring drengens skuldre og trak ham med ud mod køkkenet, samtidig med at han lavede en grimasse til Tessie, som betød noget i retning af jeg-ved-det-godt-men-hvad-fanden-skulle-jeg-ellers-gøre. Hun slog bare med nakken og så demonstrativt væk.

»Mor mente ikke, at det var den bedste idé i verden, det der med at jeg skulle skyde med den rigtige pistol,« mumlede Stan, da Carl havde smidt aborrerne op på køkkenbordet og søgte efter en brugbar kniv.

»Du ved jo, hvordan det er med mødre,« svarede han i et neutralt tonefald og forstod så, at han burde sige mere end det.

»Du ved også godt, at din mor elsker dig. Det er egentlig bare det, det hele handler om. Mødre kan ikke fordrage skydevåben, fordi skydevåben er farlige. Og det har de så evig ret i.«

»Ja. Men de er også spændende,« mumlede Stan misfornøjet. »Og forresten er de vel ikke specielt farlige, når man er sammen med en professionel.«

»Det her har intet med logik at gøre, Stan. Våben handler om følelser for næsten alle de mennesker, som ikke bruger våben i deres arbejde. Og se så her. Sådan. Ned på siden med fisken og ind med kniven – ned langs rygraden.«

Efter en stund slog det ham, at knivsbladet nok ville få Tessie til at reagere lige så voldsomt, som hun havde gjort nede i kælderens, hvis hun så dem nu. En kniv er et lige så dødsensfarligt våben som en pistol. Eller også var den et neutralt, brugbart køkkenredskab. Ligesom en pistol kunne være både et mordvåben – et stykke militær udrustning eller et sportsredskab. Han havde faktisk skåret halsen over på folk, selvom det ikke var noget, der skete hver dag.

De spiste ude på terrassen med udsigt over søen og hjortelunden. To ældre hjorte med takkerne indsvøbt i basthud græssede ugenert mindre end hundrede meter fra deres højlydte middagskonversation. Åke Stålhandske og Anna havde været en tur ude med barnevognen – en tur på mere end to timer. Og Anna fortalte – afbrudt af latteranfald – om sin mands besvær med at slæbe det uvante køretøj over stok og sten. På et tidspunkt havde han tabt tålmodigheden og havde taget både vogn og datter under armen, som om det var en dokumentmappe. Hun opfandt sit eget meget private, og temmelig fornøjelige ord for dokumentmappe – på grund af Stan talte man konsekvent engelsk, så længe han var i nærheden.

De nyfødte sov i deres barnevognsindsatser på første sal for åbne vinduer, så man ville kunne høre, hvis de vågnede.

Det havde kostet en del diskussioner at finde navne til de små. Åkes og Annas datter hed *Lis Erika*, selvom Åke længe havde holdt på, at navnet skulle staves *Liisa Erika*, fordi det efter hans mening ville signalere noget om hendes finske rødder. Anna havde langt om længe fået ham overtalt til at opgive sit forslag med den begrundelse, at navnet altid ville blive stavet forkert.

Med Tessie og Carls nyfødte søn forholdt det sig på næsten samme måde. De havde diskuteret, hvad man kunne hedde i forskellige lande, og hvordan man stavede forskellige navne på henholdsvis spansk, engelsk og svensk. Til slut var de landet på et kompromis. *Ian Carlos*. *Ian* var et Hamiltonsk slægtsnavn – også i Sverige – og det kunne også bruges i Californien, når de først flyttede derover. *Carlos* repræsenterede Tessies mexicanske rødder.

Carl havde placeret de smørstegte aborrefileter som mellemret for ikke at ødelægge middagskompositionen, som var startet med fersk andelever og en koncentreret, blød Gewürtztraminer vendange tardive. Derefter gled aborrefileterne ned. Ledsaget af gentagne lovprisninger over, hvor velfangede de var. Til fisken drak man en tør Muscadet for at skabe en vis kontrast til den søde Alsace-vin. Og for at bygge bro til den dampede laks og den hvide bourgne.

Midt i den perfekte, svenske sommerskumring og deres glade

snakken ringede telefonen. Carl og Åke kiggede urolige på hinanden, fordi den telefon, der ringede, var den uden telefonsvarer. Den telefon, der kunne komme en meget speciel samtale ind på når som helst.

Det var, som om vejret skiftede, da Carl med bekymret mine rejste sig for at gå ind og tage telefonen i den store dagligstue. Mens han talte lavmælt derinde, døde konversationen ud ved bordet, og da han vendte tilbage, stirrede fire foruroligede ansigter op mod ham og afventede hans besked. Også Stan havde på de andres reaktion forstået, at det her meget vel kunne ødelægge resten af aftenen.

Carl gik hen bag sin stol og tog fat i ryglænet for ligesom at samle sig lidt. Ingen rørte sig.

»Well,« sagde han så meget alvorligt. »Det var statsministeren, som ringede. Han undskyldte i øvrigt, at han forstyrrede vores lille middagselskab.«

Det så ud, som om han spekulerede på, hvordan han skulle komme videre, hvilket han da også gjorde. Men så vendte han sig mod Stan og begyndte i det samme at smile skævt.

»Statsministeren meddelte mig, at han netop var blevet ringet op af præsidenten for Amerikas Forenede Stater, som havde meddelt ham, at man har tildelt mig Navy Cross, samt at enkelte af de tilstedeværende her i morgen forventes at dukke op på USA's ambassade for at deltage i en lille overrækkelsesceremoni.«

Han trak på skuldrene og så ud, som om han ville sætte sig, da han fik øje på drengens ansigtsudtryk. Naturligvis vidste en 8 år gammel amerikaner udmærket, hvad Navy Cross var for noget.

Carl rettede sig op og stirrede Stan lige ind i øjnene.

»Well, unge mand,« sagde han og forsøgte at lyde meget alvorlig. »Jeg kan forstå, at du har lidt voldsomt under dit Coca-Cola-forbud hele aftenen. Men,« fortsatte han afslappet, »det her er man naturligvis nødt til at fejre. Så hvis du aldrig har smagt champagne før, skal du prøve det nu.« Han holdt en lille pause og fortsatte. »Uanset om din mor vil have det eller ej.« Han blinkede til drengen, vendte sig og gik med raske skridt ned mod vinkælderen.